

ข่าวประชาสัมพันธ์

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

๑๑๔ สุขุมวิท ๒๓ แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐ โทรศัพท์ ๐-๒๖๔๔-๕๐๐๐ ภายใน ๑-๕๖๖๖ โทรศัพท์/โทรสาร ๐-๒๒๕๔-๐๓๑๑

จากหนังสือพิมพ์ประชาชาติธุรกิจ ฉบับประจำวันที ๒๐-๒๒ เดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ หน้า ๓๓ มูลค่าข่าว ๘๐๓,๗๑๒-

ศูนย์สารสนเทศและการประชาสัมพันธ์ ได้จัดระบบข่าวสิ่งพิมพ์ สนใจดูได้ที่ <http://news.swu.ac.th/newsclips/>

มติชน อวอร์ด

เกียรติยศ...นักเขียนมือใหม่

สักก่อนหากนักเขียนหน้าใหม่ต้องการตีพิมพ์ผลงาน มักใช้วิธีส่งต้นฉบับไปตามนิตยสารต่าง ๆ แต่ปัจจุบันผลงานของ “นักเขียนในเนม” ไม่ค่อยได้รับความสนใจจากนิตยสารสักเท่าไร ทำให้นักเขียนหน้าใหม่มีโอกาสน้อยลง ส่งผลให้วงการวรรณกรรมระยะหลังดูซบเซา อย่างไรก็ตาม หนทางสู่วงการวรรณกรรมไข่มุมนี้ไม่มีตลอดหลายปีที่ผ่านมา มีเวทีประกวดวรรณกรรมน้อยใหญ่เกิดขึ้นมากมายจากหลายค่ายหนังสือ เพื่อเฟ้นหาผลงานที่เข้าตามาตีพิมพ์

หนึ่งในนั้นคือเวทีประชันเรื่องสั้นและกวีนิพนธ์ “มติชน อวอร์ด” โดยมี บริษัท ปตท. จำกัด (มหาชน) บริษัท ปูนซิเมนต์ไทย จำกัด (มหาชน) บริษัท ทรู คอร์ปอเรชั่น จำกัด (มหาชน) และ บริษัท เดอะมอลล์ กรุ๊ป จำกัด ร่วมสนับสนุน

ล่าสุดเมื่อวันที่ 13 กุมภาพันธ์ 2557 มติชน อวอร์ด เพิ่งจะประกาศรางวัลไปหมด ๆ 3 ประเภทคือ เรื่องสั้น, เรื่องสั้นวิทยาศาสตร์ และกวีนิพนธ์ ท่ามกลางญาติมิตรน้ำมูกและนักวิชาการเข้าร่วมงานอย่างอบอุ่น

“สุวพงศ์ จันจิรเกียรติ” บรรณาธิการนิตยสารมติชนสุดสัปดาห์ ฉายภาพรวมของปรากฏการณ์งานเขียนเรื่องสั้น, เรื่องสั้นวิทยาศาสตร์ และกวีนิพนธ์ ว่าอยู่ในภาวะซบเซา หากไม่มีการกระตุ้นหรือสนับสนุนเพียงพอจากตลาดล่างไปอีก มติชน ตระหนักถึงปัญหา จึงจัดโครงการประกวดขึ้น เพื่อหวังกระตุ้นแวดวง

วรรณกรรม-กวีนิพนธ์ให้กลับมาคึกคัก และส่งเสริมการอ่านในหมู่ประชาชนทั่วไปด้วย

“จากการจัดประกวดมาแล้ว 2 ปี มีผู้ส่งผลงานเข้ามาจำนวนมาก เนื้อหาที่ส่งกันเข้ามาในป็นี่มีคุณภาพ ค่อนข้างน่าพอใจ และมีหลากหลาย ทั้งเรื่องส่วนตัวและสังคม ถือว่าคลี่คลายกว่าปีก่อน ที่เนื้อหาส่วนใหญ่หนีไปทางการเมือง ยังถือเป็นปีแรกที่มติชนเปิดให้มีรางวัลเรื่องสั้นวิทยาศาสตร์ ซึ่งก็ได้รับความสนใจพอสมควร” นายสุวพงศ์กล่าว

บ.ก.สุวพงศ์กล่าวถึงรางวัลชนะเลิศเรื่องสั้นทั่วไปในปีนี้เป็นผลงานที่มีน้ำเสียงประชดประชัน มีความหมายซ่อนเอาไว้

โดยเจ้าของผลงานรางวัลชนะเลิศที่มีน้ำเสียงประชดประชันเรื่องดังกล่าวคือ เจ้าของนามปากกา “สองขา”

สองขาเริ่มเขียนหนังสืออย่างจริงจังเมื่อปี 2553 ส่วนมากเป็นหนังสือเด็ก เธอชื่นชอบสร้างสรรค์ผลงานมาก เพราะนับถึงปัจจุบันเป็นเวลา 4 ปี มีผลงานที่ตลอดสู่สาธารณะแล้วถึง 60 เล่ม นำเสียดายที่ขณะนั้นเธออยู่ที่อิสราเอล ไม่ได้มารับรางวัลด้วยตัวเอง จึงไม่ได้พูดคุยกับผู้ชนะเรื่องสั้นทั่วไปคนล่าสุด

เช่นเดียวกับ “ชาลี ศิลปศรี” ผู้ได้รับรางวัลชนะเลิศประเภทกวีนิพนธ์ ที่กำลังป่วยอยู่ในขณะนี้

ชาลีจบการศึกษาระดับปริญญาโทด้านประวัติศาสตร์ จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ และเคยทำงานเป็นอาจารย์ ที่ผ่านมายุได้รับรางวัลเรื่องสั้นยอดเยี่ยมปี 2545 รางวัล ม.ร.ว.

คึกฤทธิ์ ปราโมช จากเรื่อง “ราวไพร” และรางวัลดิชนไพรส์ จากกวีนิพนธ์ “บ้านเช่า” เขามีคติพจน์ส่วนตัวที่ว่า “ผมจะเดินไปข้างหน้าเสมอ ไม่ว่าจะมีใครเดินตามหลังมาหรือไม่”

อย่างไรก็ตาม ยังมีนักเขียนมือรางวัลอีกหลายคนที่ไม่ได้เดินทางมารับรางวัลและร่วมพูดคุยแลกเปลี่ยนประสบการณ์ในการส่งผลงานเข้าประกวดเวทีแห่งนี้

“**นที ศศิวิมล**” ผู้คว้ารางวัลชนะเลิศประเภทเรื่องสั้นวิทยาศาสตร์ จากผลงานเรื่อง “ทรงจำ” เล่าว่า เรื่องสั้นแนววิทยาศาสตร์เรื่องนี้เกิดจากไปอ่านเจอบทความเกี่ยวกับเซลล์แปลกปลอมในร่างกาย ซึ่งมีที่มาจากเซลล์ของมนุษย์อีกคนหนึ่งเข้าไปอยู่ในตัวมนุษย์อีกคนหนึ่ง เนื่องจากการเปลี่ยนถ่ายอวัยวะ จึงนำเรื่องนี้อ่านเจอเชื่อมกับเรื่องความทรงจำตกค้าง การเปลี่ยนถ่ายอวัยวะ ที่เคยเกิดขึ้นในหลาย ๆ ประเทศ เคยมีการเปลี่ยนถ่ายหัวใจ แล้วทำให้คนนิสัยเปลี่ยนไป คิดว่ามันน่าสนใจและลึกซึ้งมาก เป็นความมหัศจรรย์ของธรรมชาติ เลยเอา 2 เรื่องนี้มาผนวกกัน

“ตอนนั้นเวทีประกวดมีมากขึ้นกว่าเมื่อก่อน แต่ที่ลดลงมากคือพื้นที่ให้ตีพิมพ์งานวรรณกรรมทั่ว ๆ ไป ตามหนังสือสาร โดยเฉพาะเรื่องสั้นประเภทสะท้อนสังคม และเมื่อมีงานประกวดเยอะขึ้น นักเขียนรุ่นใหม่ ๆ ก็หันมาเขียนงานเพื่อประกวดมากขึ้น แต่ส่วนตัวอยากทำให้เป็นอาชีพให้ได้” เจ้าของรางวัลชนะเลิศเรื่องสั้นวิทยาศาสตร์กล่าว

“**อุดร ทองน้อย**” ผู้ได้รับรางวัลชมเชยประเภทกวีนิพนธ์ จากผลงานเรื่อง “ย้ายคลิ่น” กล่าวว่า งานเขียนของเขาได้รับแรงบันดาลใจจากปัจจัยภายนอกเยอะ สามารถหาแรงบันดาลใจได้จากทุกอย่าง ทั้งเรื่องการเมือง เรื่องข่าวไร้อารมณ์ ปาเขาตดอย

“ตอนนี้ผลิตงานกวีนิพนธ์ มีสามสี่ร้อยเรื่อง และเขียนทุกวัน ผลงานที่เขียน หนังสือที่ลงมันน้อย มันไม่มีที่ส่งไป มันก็เลยได้แต่มีดิชน (หัวเราะ) ปกติก็ส่งงานให้ดิชนสุดสัปดาห์ตีพิมพ์อยู่เป็นระยะ”

แนวคิดงานกวีนิพนธ์เรื่องย้ายคลิ่น มาจากการเห็นจานดาวเทียมตามบ้านนอกจำนวนมาก จึงคิดว่ามันก็น่าจะเป็นคลิ่น

ไปถึงจะรับกันได้ทั่วโลก ถ้าเป็นสมัยก่อนใช้ถ่านไฟฉาย 30 ก้อนกว่าจะได้เปิดวิทยุฟังตลอดเตอรี แต่เป็นยุคสมัยที่เปลี่ยนไป สมัยนี้ไปไหนองหาก็ถือโทรศัพท์

เมื่อถามถึงความสนใจกวีนิพนธ์ในปัจจุบัน อุดรตอบว่า คนเขียนไม่น้อยลง กวีนิพนธ์รุ่นใหม่มีฝีมือดี แต่คนอ่านแค่ผ่าน ๆ ไป

“บทกวีมันเป็นเรื่องละเอียดลออ ยากบอกคนรุ่นใหม่ให้อ่านหรือสนใจงานกวีนิพนธ์ว่า อ่านกลอน อ่านอะไร ก็อ่านเถอะมันดี” กวีนิพนธ์ฝากถึงคนอ่าน

ในฝั่งเรื่องสั้นทั่วไปปีนี้นักเขียนวัยรุ่นหน้าใส “**นลิน สันตประมา**” นักเรียน ม.6 วัยเพียง 18 ปี สามารถคว้ารางวัลรองชนะเลิศอันดับ 1 ไปครอง จากเรื่อง “โรงเรียนที่ไม่มีเสาธง”

นักเขียนวัยใสเล่าว่า เขียนเรื่องสั้นเรื่องนี้มาจากประสบการณ์ที่ฝังใจมาตั้งแต่เรียนชั้น ป.2 ตอนนั้นครูสั่งให้วาดรูปสัปดาห์ละครั้ง มีเพื่อนคนหนึ่งวาดรูปสัปดาห์ละครั้งที่มีแต่ผลไม้ ข้าว ครูถามว่าทำไมสัปดาห์ละครั้งไม่มีข้าว แล้วใช้ปากกาวาดเดิมลงไปเป็นภาพวาดของเพื่อน แล้วเพื่อนก็ร้องไห้ไม่หยุด

“รู้สึกว่ามันเป็นการร้องไห้ครั้งยิ่งใหญ่ของชีวิตเลย...เรื่องนี้ฝังใจมาตลอด เป็นคำถามว่าทำไมภาพสัปดาห์ละครั้งต้องมีข้าวทุก

ภาพ ทำไมครูถึงต้องเอาปากกาไปวาดเดิมให้ ทำไมเพื่อนถึงร้องไห้เสียใจขนาดนั้น จึงเป็นที่มาของการเขียนเรื่องโรงเรียนที่ไม่มีเสาธง”

นลินพูดถึงงานชิ้นนี้ว่า ในเรื่องจะจำลองมาจากเหตุการณ์นั้น แต่เปลี่ยนจากครูสั่งให้วาดรูปสัปดาห์ละครั้งมาเป็นรูปโรงเรียน ที่ภาพจำส่วนใหญ่จะเป็นอาคารหลังหลัง และเสาธงอยู่ตรงกลางภาพ แต่สภาพจริงของโรงเรียนแต่ละที่ไม่เหมือนกัน เด็กเห็นอะไรก็วาดไปตามสภาพจริงของโรงเรียน คือไม่มีเสาธงอยู่ในภาพ ไม่ใช่ว่าสภาพจริงในโรงเรียนไม่มีเสาธง แต่เสาธงไม่ได้อยู่ตรงกลางภาพอย่างที่เคยเห็น พอเลือกวาดมุมใดมุมหนึ่งก็จะไม่เห็นเสาธงในภาพแล้ว การศึกษาไทยมีหลายเรื่องให้พูดถึง เรื่องนี้...ก็เป็นเรื่องหนึ่ง

สำหรับอนาคตในการเขียนหนังสือ สาวน้อยคนนี้นับบอกว่า

“ความจริงอยากเป็นนักเขียน แต่กลัวอดตาย ก็เลยคิดว่าเขียนหนังสือเป็นงานอดิเรก งานหลักอยากทำสำนักพิมพ์ ทำงานแปล”

ส่วน “**ภู กระดาษ**” เจ้าของผลงานรางวัลรองชนะเลิศอันดับ 2 เรื่อง “เหตุการณ์การจับกุม

สันติภาพ ไม่เศร้า" กล่าวว่า สิ่งที่ยากจะสื่อ คือการยึดหลักการ ใช้ความอดทน และการเลือกใช้วิธีการแก้ปัญหาที่ถูกต้อง

"ในชีวิตประจำวันเราพบเจอปัญหาเสมอ แต่จะหาทางออกอย่างไร จะอดทนอดกลั้นกับมันหรือไม่ ซึ่งบางเรื่องบางสถานการณ์ต้องอดทนอดกลั้น ถ้าแก้ปัญหาจะใช้วิธีการที่ถูกต้องหรือไม่"

ภูบอกว่า งานของเขาเป็นเรื่องสันติธรรมดา การดำเนินเรื่อง 1-2-3 จบ ไม่ได้ใช้กลวิธีการเล่าที่หวือหวา แต่มีการให้ตีความพยายามใส่คำพูดบทสนทนา โครงเรื่องเกี่ยวกับคนสติไม่ดีมีปัญหากับคนสติปกติ เมื่อตำรวจมาถึงที่เกิดเหตุ ตำรวจก็จับไม่ได้ เพราะเขาสติไม่ปกติ ชาวบ้านจึงรวมประชาทัณฑ์คนบ้า จะใช้ศาลเตี้ย ซึ่งไม่ควร ต้องอดทน

ภู เคยมีผลงานตีพิมพ์หนังสือกับสำนักพิมพ์ชายขอบ สำนักพิมพ์อ่าน และเรื่องสั้นอีกกว่า 40 เรื่อง อยู่กับสำนักพิมพ์สมมุติ มีผลงานที่ปล่อยเป็นอีบุ๊ก 1 เล่ม ที่ผ่านมาเคยได้รับรางวัลนายอินทร์ อวอร์ด รางวัลสุภาวีย์ เทวกุล และรางวัลรองชนะเลิศเรื่องสั้น พานแว่นฟ้า ปี 2556

อีกหนึ่งนักเขียนมาดศิลปิน "อรุณรุ่ง สัตย์สวี่" นักเขียนที่ทำอะไรหลายอย่าง ทั้งเขียนหนังสือ ทำร้านอาหาร แต่งเพลง เล่นดนตรี เจ้าของผลงานเรื่องสั้น "โกหก" ที่ได้รับรางวัลชมเชยประเภทเรื่องสั้นทั่วไป พุดถึงผลงานของตัวเองว่า เป็นการเขียนเรื่องโกหกตั้งแต่บรรทัดแรกจนถึงบรรทัดสุดท้าย

แนวคิดงานเขียนมาจากเรื่องจริงที่พบเจอในชีวิตประจำวัน ในบ้านเมืองเราเต็มไปด้วยการโกหก มีการสร้างเรื่องเท็จขึ้นมาเรื่อยๆ จนทำให้เรื่องเท็จกลายเป็นเรื่องจริง มีการบิดเบือนประวัติศาสตร์มากมาย ในเรื่องมีทั้งเรื่องที่พบเจอในชีวิตจริง และเรื่องที่เราคิดขึ้นมาเอง แต่จะเขียนแบบด้นสดไปเรื่อย ๆ ปล่อยให้เรื่องมันไหลไปเอง

อรุณรุ่งเริ่มเขียนหนังสือตอนเรียนวิทยาลัยครูที่สุรินทร์ เพราะตอนนั้นได้อ่านหนังสือเยอะ และได้ร่วมกิจกรรมการเมืองทำให้รู้สึกอยากเขียนเพลงและเขียนหนังสือ เขาเคยได้รับรางวัลชนะเลิศบทกวี รางวัลพานแว่นฟ้า เคยมีงานรวมเรื่องกวี 2 เล่ม รวมเรื่องสั้น 1 เล่ม กำลังจะรวมเล่มเรื่องสั้น 1 เล่ม รวมบทกวี 1 เล่ม

"ธนเวศม์ สัญญานูจิต" จากเรื่อง "The Echoes of Silence เงียบงันกับปณาท" ที่ได้รับรางวัลรองชนะเลิศอันดับ 2 ประเภทเรื่องสั้นวิทยาศาสตร์ เล่าว่า เรื่องสั้นเรื่องนี้เป็นเรื่องที่สองของชีวิต และได้ไอเดียมาจากการดูหนังไซ-ไฟ ร่วมกับประเด็นการเซ็นเซอร์ในสังคมที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง เนื่องจากช่วงนั้นมีการเซ็นเซอร์ละครเหนือเมฆ จึงมาคิดว่า ถ้าในอนาคตเราถูกห้ามไม่ให้พูด เราจะเป็นอย่างไร รู้สึกอย่างไร ก็กลายมาเป็น The Echoes of Silence เงียบงันกับปณาท ซึ่งเรื่องนี้ใช้เวลาเขียนเพียง 2 วัน หลังจากเก็บข้อมูลมาอย่างเพียงพอแล้ว

ธนเวศม์บอกว่า ชอบอ่านเรื่องวิทยาศาสตร์จากบทความต่าง ๆ แต่ไม่เคยชอบวิทยาศาสตร์ในห้องเรียนสมัยมัธยมเลย เพราะไม่ชอบจำสูตรต่าง ๆ หรือท่องตารางธาตุ จึงหันมาเรียนวารสารศาสตร์และมาทำงานด้านติดต่อ ในอนาคตอยากทำงานเขียนต่อเนื่องไปเรื่อย ๆ ควบคู่กับงานหลักคืองานติดต่อ และหวังว่าจะได้รวมเล่มเรื่องสั้นสักวัน

ในถนนสายวรรณกรรม บางช่วงถนนอาจแคบ แต่ก็มีบางช่วงที่ถนนขยายใหญ่ขึ้น...จะเดินไปได้ไกลแค่ไหน ตัวผู้เดินคือส่วนสำคัญที่สุด

รุ่งนภา พิมมะศรี : เรื่อง

มติชน อวอร์ด ปี 2556

พผลงานที่ได้รับรางวัลประเภทเรื่องสั้นทั่วไป รางวัลชนะเลิศ ได้แก่ “เครื่องแบบใหม่” โดย สองขา รองชนะเลิศอันดับ 1 ได้แก่ “โรงเรียนที่ไม่มีเสาธง” โดย นลิน สินธุประมา รองชนะเลิศอันดับ 2 ได้แก่ “เหตุการณ์การจับกุม สันติภาพ ไม่เศร้า” โดย ภู กระดาษ รางวัลชมเชย ได้แก่ “หน้ากากบิน ลาเดน” โดย ภาณุพงษ์ คงจันทร์ “โกหก” โดย อรุณรุ่ง สัตย์สวี่ และ “คาเฟ่ดีให้” โดย ปานศักดิ์ นาแสง

ผลงานที่ได้รับรางวัลประเภทเรื่องสั้นวิทยาศาสตร์ รางวัลชนะเลิศ ได้แก่ “ทรงจำ” โดย นที ศศิวิมล รองชนะเลิศอันดับ 1 ได้แก่ “เด็กพิเศษ” โดย วรพล รางวัลรองชนะเลิศอันดับ 2 ได้แก่ “The Echoes of Silence เจียบังนัมปนาท” โดย ธนเวศม์ สัญญาญจิต

ผลงานที่ได้รับรางวัลประเภทกวีนิพนธ์ รางวัลชนะเลิศ ได้แก่ “บทอัศจรรย์” โดย ชาลี ศิลปรัศมี และรางวัลชมเชย 3 รางวัล ได้แก่ “ย้ายคลื่น” โดย อุดร ทองน้อย “เด็กชายในหมู่บ้านที่ผู้คนกลายเป็นฝูงแพะ” โดย สันติพล ยวงโย และ “ก้อนเมฆ” โดย คมสัน วิเศษสาทร